

ကြယ်ပွင့်လွှာ
အနိုးတွေ

ကြယ်ပွင့်လွှာ

‘ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့ နေမင်းကြီးကို မမြင်ရလို့ . . . အခုလိုသာ
ငိုလို့မစဲ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ဖြစ်နေရင် . . . တလက်လက်
တောက် ပနေတဲ့ ကြယ်တွေကိုပါ မမြင်ရဘဲ နေရမှာပေါ့ . . .’

ညစာ ထမင်းစားပွဲ ကျင်းပသည့် အိမ်မှလိုက်ပို့သော
မော်တော်ကားသည် ကိုသက်ပန်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ
သည့်အခါတွင်ကား နေလုံးပျောက်ကာ ညဘက်သို့ပင် ကူး
ပြောင်း၍နေချေပြီ။

ကိုသက်ပန်သည် လေးလံသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အိမ်
ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ အိပ်ခန်းတွင်း
သို့ ရောက်တော့မှ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ခြေထောက်မှ
ဆက်ကဆုံးဘိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး မွေ့ရာပေါ်ဝယ် ခြေပစ်လက်
ပစ် လှဲချလိုက်လေ၏။

ထမင်းစားပွဲပေါင်း များစွာပင် တက်ဖူးခဲ့သော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်လောက် စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့သည့် ထမင်းစားပွဲမျိုး ကို တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့ပေ။ အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ပုံ၊ တည်ခင်း ကျွေးမွေးသည့် ဟင်းလျာတို့မှာ အခြားအခြားသော ထမင်းစား ပွဲများနှင့် မည်သို့မျှ ပိုမိုထူးခြားခြင်းလည်း မရှိ။ ညံ့ဖျင်းခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရသည်မှာ ညစာထမင်းစားပွဲ ကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း အတိအကျဆိုနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ပါက ထမင်းစားပွဲကအပြန်တွင် ဤသို့လျှင် ကုတင်ထက်ဝယ် ခြေပစ် လက်ပစ် စိတ်မောလူမော ဖြစ်လာရလောက်အောင် ဖြစ်လာရ သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပေနည်း။

ကိုသက်ပန်သည် မွေ့ရာမှထကာ အပေါ်အကျီနှင့် ရှုပ် အကျီကို ချွတ်၍ ချိတ်ထားလိုက်ပြီး ကုတင်ခြေရင်းရှိ ချည် လုံချည်ကို ဝတ်ကာ ခါးမှ ဗန်ကောက်လုံချည်ကို ချွတ်ချလေ၏။ မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး လုပ်နေပြီး အတော်ကြာမှ မီးခလုတ် ကို နှိပ်လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး ထိန်လင်း၍ သွားလေ၏။

မှောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် လင်းလာသဖြင့် လေးလံ သည့်ရင်ခွင်ပင်လျှင် ရှင်းသွားလေပြီဟု ထင်မိလေ၏။ သို့သော် ညစ်နွမ်းနေသည့် အာရုံတို့ကား ကြည်လင်၍ မလာသဖြင့် စာ အုပ်စင်ဘက်သို့သွားကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်မိလေ ၏။ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်ကို ကိုင်ကာ အတန်ကြာဝိုင် နေပြီးမှ ကိုသက်ပန်သည် လက်တွင်းရှိ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ၍ ပြန်ရှုလိုက်သော ဝင်သက်လေနှင့်အတူ လေးလံထိုင်းမှိုင်း

စေသည့်အရာများသည် ရောနှော၍ ဝင်လာကြကာ၊ ကိုသက်ပန်၏ စိတ်အာရုံကို တဖန်ပြန်လည်၍ မှိုင်းမှိုညစ်နွမ်းကြစေပြန်လေသည်။

ကိုသက်ပန်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလိုက်ပြန်လေ၏။ တိတ်ဆိတ်လှသည့်အခန်းတွင်းဝယ် ညနေက ကြားခဲ့ရသော ပုဂံသံ၊ ခွက်သံ၊ ရယ်သံ၊ စကားပြောသံ၊ သီချင်းဆိုသံများသည် မသဲမကွဲ ကြားယောင်မိရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဆူညံလာသည်ဟု ထင်ရလေ၏။ ဆူညံနေသည့်အသံတွေကြားမှ ပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့်စကားတစ်ခွန်းကို ကိုသက်ပန်သည် ကြားရပြန်လေသည်။

‘ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ နေမင်းကြီးကို မမြင်ရလို့ အခုလိုသာ ငိုလို့မစဲ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ဖြစ်နေရင် တလက်လက် တောက်ပနေတဲ့ ကြယ်တွေကိုပါ မမြင်ရဘဲ နေရမှာပေါ့. . .’

ပြောလိုက်သူမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ခင်မင်ခဲ့သည့် မင်းကတော် မမြင့်လေး ဖြစ်လေသည်။ သူ၏စကားမှာ အခြားသူများ အဖို့တွင် မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းရှိနိုင်မည်မဟုတ်သော်လည်း ကိုသက်ပန်ကဲ့သို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိထားသည့် ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖို့တွင်မူ ရင်ထဲ၌ ဟာကနဲ ဖြစ်လာရာမှ အသဲနှလုံးတွေပါ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာစေတော့သည်။

မမြင့်လေးပြောမှပင် သတိရမိတော့သည်။

စင်စစ် ထိုစကားလုံးများသည် မမြင့်လေးကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများ မဟုတ်ဘဲ ဘင်္ဂါလီကဗျာ

ဆရာကြီး ရာဘင်ဒြာနာသ်တဂိုး ရေးသည့် ‘Stray birds’ ‘လေလွင့်နေသော ငှက်များ’ ဟူသောစာအုပ်ထဲမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ကိုသက်ပန်၏ဘဝနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ထုတ်ဟလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ဟုတ်တယ်. . . မမြင့်လေးပြောတာ ဟုတ်တယ်. . . ငါဟာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ နေမင်းကြီးကိုသာ တဖန်တလဲလဲ ကြေကွဲနွမ်းလျစွာ တမ်းတမိတဲ့အတွက် မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပသာဝေနေပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှောက်မှာ တလက်လက် တောက်နေတဲ့ ကြယ်ပြောင်တွေကိုပါ မမြင်ရဘဲ မှောင်အတိကျ ခဲ့တယ်။ အမှောင်တိုက်ထဲမှာပဲ နှစ်ချိုက်စွာ မိန်းမောနေမိခဲ့ တယ်. . . ’

ကိုသက်ပန်၏ဝိညာဉ်သည် ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်းနေသော ကိုသက်ပန်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ခွာကာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ် နှစ်ဆီသို့ ပြန်လည်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်က အရေးများကို ပြန်လည်တွေးတောလိုက်ပါက ယခုပင်လျှင် အသဲနှလုံး တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ တစ်ခုလုံး တထိတ် ထိတ်နှင့် တုန်လာလေတော့သည်။

x x x

‘ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါပြီလား. . . ဒေါက်တာ သက်ပန်’
ခင်မေလတ်နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့်အခါက ပထမဆုံး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည့် စကားပင် ဖြစ်လေသည်။
ချစ်လောက၊ ချစ်ဇာတ်ခုံတွင် တူစုံမောင်မယ် ရွှေလည်

တွဲ၍ ချစ်ပွဲဆင်ခွဲသည့်ကာလအတွင်း. . . ဘယ်အခါကမှ မသုံး
ခဲ့ဖူးသည့် ‘ဒေါက်တာသက်ပန်’ ဟူသော စကားလုံးကြောင့်
ရင်ထဲတွင် နှင့်ကနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ သို့သော်. . . ဤသို့
သောအခါတွင်ကား ဒေါက်တာသက်ပန်ဟု လေးစားသည့်အမှု
အရာဖြင့် ပြောနေသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည်။

‘ခင်လေးတို့ ဖေဖေကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အလျှော့
မပေးတော့ဘူးတဲ့လားကွယ်. . .’

‘ဘယ်အလျှော့ပေးမလဲ. . . ကိုသက်ပန် စဉ်းစားကြည့်
လေ. . . မွေးလာတဲ့အချိန်ကစပြီး ရွှေရေးပန်းခက် လက်မွေး
မီးမလောင် ခြေမွေးမီးမလောင် ထားခဲ့တဲ့သမီးကို အခုလို ရွံ့
တစပ်စပ်၊ ရေတစပ်စပ်နဲ့ တောလက်ကျေးရပ်ခေါ်သွားမယ်ဆို
တာ ဘယ်မှာ ကျေနပ်နိုင်ကြပါ့မလဲ. . . နောက်ပြီး ခင်လတ်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း. . .’

‘ခင်လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလိုအရပ်မျိုးကို မလိုက်
နိုင်ဘူးဆိုပါတော့. . .’

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ကိုသက်ပန်၏ မျှော်လင့်ဖွယ်ရာကား လုံးဝ ကွယ်
ပျောက်ခဲ့ချေပြီ. . .

‘ဘာဖြစ်လို့. . . ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ မနေနိုင်ဘဲ
တောကြိုအုံကြားကို ပြန်ချင်ရတာလဲ ကိုသက်ပန်ရယ်. . . မြို့
ပေါ်မှာသာ နေမယ်ဆိုရင် ကိုသက်ပန်ရဲ့ရှေ့ရေးဟာ ဘယ်
လောက်ဖြောင့်ဖြူးသာယာလိမ့်မလဲ. . . ခင်လတ်အဖို့ကိုလဲ
ဘာမှ တွေးပူစရာမရှိတော့ဘူး. . .’

ခင်မေလတ်နေရာမှာ နေသူတိုင်းပင် ဤစကားကို ပြောရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် . . . သို့သော် . . . ကိုသက်ပန်ဘက်မှ တဖန်ပြန်လည်၍ စဉ်းစားလိုက်ပါမူ . . .

ကိုသက်ပန်သည် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ် တောရွာတစ်ရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုရွာပေါ်ရှိ ရွာသူရွာသားတို့မှာ မိရိုးဖလာ လယ်ယာလုပ်၍ နေခဲ့ကြ၏။ ရာသီအလျောက် သီးပွင့်ပေါ်ပေါက်လာကြသည့် အသီးအနှံများကို စားကာ နွေဆိုလျှင် ကန်ရေသောက် မြစ်ရေချိုး၍ မိုးတွင်းဆိုလျှင် ကန်ရေချိုး၍ မိုးရေသောက်ကာ သဘာဝဓမ္မ၏ ပေးသမျှတွင် ကြေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ စိုကာတစ်လွှဲ ခြောက်လျက်တစ်ခါဖြင့် နေခဲ့ကြလေသည်။

ပကတိရိုးသားလှသော ရွာသူရွာသားများကား ထိုစိမ်းလန်းသော တောတန်းယာခင်း လယ်ကွင်းများ၏ နောက်တွင် ခိုအောင်းပုန်းလျှိုးနေသည့် အန္တရာယ်ဆိုကြီးကို မမြင်ကြ။ ထိုအန္တရာယ်ဆိုကြီးသည် နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်၊ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်၊ ရွာထဲသို့ ဝင်လာကာ ရွာသူရွာသား အချို့တို့အား မရဏာနိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတတ်သော်လည်း ထိုအန္တရာယ်ကို မမြင်နိုင်လောက်အောင်ပင် အရည်အချင်းကင်းမဲ့ကြ၏။ ထိုမျှ အရည်အချင်းကင်းမဲ့နေသည့် လူတစ်စုကိုလည်း ပြုပြင်ကယ်တင်မည့်သူမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာခဲ့ . . .

ထိုအစုအဝေးတွင် မွေးဖွားခဲ့သည့် ကိုသက်ပန်သည် လူမှန်းသိစအရွယ်ကပင် ထိုအန္တရာယ်ဆိုး၊ ရောဂါဆိုးများကို မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်ကြရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားခဲ့၏။ ကိုသက်ပန် လူမှန်းသိစအချိန်တွင်ကား ရွာသူရွာသားတို့မှာ အနည်း

ငယ် ခေတ်မီလာကြသဖြင့် ရွာထဲတွင် မမာမကျန်းဖြစ်သူများ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ဟိုယခင်ကကဲ့သို့ ဘုန်းကြီးပေးသည့် ဆေးဝါးကလေး၊ ရွာလယ်ပိုင်းက ဆရာနုကြီး၏ ငန်းဆေး လျှာပတ်ဆေးတို့နှင့် မကျေနပ်ကြတော့ဘဲ မြို့ပေါ်သို့တက်ကာ ဆရာဝန်ခေါ်ရမှန်း သိလာလေတော့သည်။ သို့သော် . . . ဆရာဝန်ကိုခေါ်သည်ဆိုရာ၌လည်း လွယ်ကူသည့်ကိစ္စမဟုတ်။ ဆရာဝန်ကျေနပ်အောင် ပေးမည့် ခြေကြွကြောင့် ဆရာဝန်ကို တော်ရုံအခြေအနေနှင့် မခေါ်ကြဘဲ အသည်းအသန်ကိစ္စကျမှ ခေါ်ကြရလေရာ ရောက်လာသည့်ဆရာဝန်မှာ ဆေးညွှန်းကို ရေးပေးရမည့်အစား သေစာရင်းတွင် မည်သည့်ရောဂါကြောင့် သေကြောင်းကိုသာ ရေးပေးရလေတော့သည်။

ကိုသက်ပန်၏ ဖခင်သည် ကိုသက်ပန် လူမှန်းမသိမီက သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူမှာမူ ကိုသက်ပန်၏ မျက်စေ့အောက်တွင်ပင် ဆရာဝန်အရောက် မစောင့်နိုင်ဘဲ သေပွဲသို့ ဝင်ခဲ့သဖြင့် တမလွန်ဘဝသို့ သွားရာ မရဏာ ပေါင်းကူးတံတားပေါ် သို့မရောက်မချင်း ပြင်းထန်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားသွားရသည့် မိခင်၏ရုပ်သဏ္ဍာန်အား အစဉ်မြင်ယောင်နေမိရာမှ ကြီးစွာသော ဓိဋ္ဌာန်ချက်ကို ထားခဲ့လေတော့သည်။ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ကား သူ့ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်အတတ်ကို မတတ် တတ်အောင် သင်ကာ ဤရွာတွင်ပြန်၍ ဆေးကုရန် ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုအဓိဋ္ဌာန်ကို ဦးလေး သားချင်းများကို ပြောပြကာ မိဘများ ထားရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းအချို့နှင့် လယ်မြေများကိုလည်း

သူတို့အား အပ်သင့်သည်ကို အပ်၊ ရောင်းသင့်သည်ကို ရောင်းကာ ပညာသင်ရန် မြို့ပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ စွဲမြဲသော မိဋ္ဌာန်ချက်နှင့်တကွ လုံ့လ၏အကျိုးကြောင့် သူ၏လမ်းစဉ်မှာ ကွေ့ကောက်ခြင်းမရှိဘဲ ပကတိဖြောင့်ဖြူးခဲ့၏။ သို့နှင့်ပင် တောမြို့ပေါ်ရှိ ဟိုက်စကူးကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ကာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဆေးကောလိပ်သို့ တစ်ဆင့် ကူးခဲ့၏။

အကယ်၍သာ သစ်စက်ပိုင်ရှင် သူဌေးဦးသာရင်၏ သမီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ခင်မေလတ်နှင့် ဆေးကျောင်းသား ကိုသက်ပန်တို့ မိတ်ဆက်ပွဲတစ်ခုတွင် မဆုံမိခဲ့ကြပါမူ ကိုသက်ပန်၏ လမ်းစဉ်မှာ သံလမ်းအစုံပေါ်တွင် တင်လွှတ်လိုက်သည့် မီးရထားပမာ ဘူတာအစဉ်အတိုင်း ဆိုက်၍ အချိန်တန်လျှင် လမ်းဆုံးဘူတာကြီးသို့ ရောက်လာနိုင်မည်ဖြစ်၏။

လူအသီးသီး၏ အခြေအနေကို မစဉ်းစားသူတို့၏ ဝမ်းတွင်းစိတ်ဓာတ်နှင့် ရည်မှန်းချက်တို့ကို မသိနားမလည်တတ်သည့် သတ္တဘာဂ ဖူးစာရေးနတ်ကလေးသည် ကိုသက်ပန်နှင့် ခင်မေလတ်တို့အား တက္ကသိုလ်မိတ်ဆက်ပွဲတစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံပေးလိုက်ပေ၏။ ပြေပြစ်ကျော့ရှင်းလှသော ရုပ်လက္ခဏာနှင့် ချစ်စဖွယ်အမူအရာများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ခင်မေလတ်အား ကိုသက်ပန်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြီးမားစွာဖြင့် ချစ်ခင်မိ၏။ သို့သော် နှုတ်ဖြင့်ကား ဖွင့်ဟ၍ မဆိုမိခဲ့။ မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်လောက်အောင် လှုံ့ဆော်လာသောစိတ်ကြောင့်သာလျှင် ခင်မေလတ်အား ကျောင်းတွင်သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်သို့သော်လည်း

ကောင်း၊ သွားရောက်တွေ့ဆုံနေသော်လည်း ချစ်ရေးဆိုရန်ကိစ္စ တွင်ကား ဝန်လေးနေခဲ့၏။ အစကမူ ကိုယ်မျှော်လင့်သလို မဟုတ်ဘဲ မချစ်ဟု ငြင်းပယ်လိုက်ပါက မိမိသာလျှင် ကြီးစွာသော စိတ်ဒုက္ခကို ခံစားရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ချစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို စုံအလင်ပြောချင်လျက်နှင့် မြို့သိပ်ခဲ့ရ၏။ ခင်မေလတ်ကိုယ်တိုင် မိမိအပေါ်တွင် ချစ်စိတ်ဝင်နေကြောင်း သိလာသည့်အခါသို့ ရောက်ခဲ့သည့်အချိန်၌ကား သူ၏အဓိဋ္ဌာန်ကို အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေဦးမည်လောဟု တွေးတောမိ၏။ အကယ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ကို ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း မြင်လာပါက အဓိဋ္ဌာန် ကို အဖျက်မခံနိုင်မည့် မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်အတိုင်း အနိုင်ယူလိုက်ပါ မှု ခင်မေလတ်အဖို့တွင် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရရှာမည်ကို မကြည့်ရက် သဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းကာ ခပ်ငြိမ်းငြိမ်းနေခဲ့လေသည်။

သို့သော် မီးခိုးနှင့် ချောင်းဆိုးသံပမာ ဖုံးကွယ်အောင့် အီး၍ မရသည့်အချစ်စိတ်မှာမူ ပါးစပ်က မဖွင့်ဟသည့်တိုင် အောင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေခဲ့ပေရာ သူတို့၏ ချစ်ရေးကိစ္စမှာ စစ်မကျေညာဘဲနှင့် အောင်ပွဲဆင်ခဲ့လေသည်။

အချိန်နှင့်အမျှ ငွေ-ငွေ-ငွေ ကိုသာ စဉ်းစားနေတတ် သည့် သူဌေးဦးသာရင်ကား အိမ်သို့ဝင်ထွက်နေကြသည့် လူငယ် များထဲမှ ရည်မှန်သန့်ပြန့်သော ရုပ်လက္ခဏာရှိသည့် ကိုသက်ပန် ၏ အမူအရာကို အကဲခပ်နေခဲ့ရာမှ သမီးဖြစ်သူနှင့် ရည်ခံနေ ဟန်ရှိသည်ကို သိလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကိုသက်ပန်၏ အခြေ အနေကို စုံစမ်းခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်အတတ်သင်နေကြောင်း သိလာသည့်အခါတွင်ကား . . . ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ဆေးတိုက်

တစ်တိုက် ဖွင့်ပေးမည့်အကြောင်းများကိုသာ ကိုသက်ပန်အား သွယ်ကာ ဝိုက်ကာ ပြောလာလေတော့သည်။

သို့သော် . . . ကိုသက်ပန် မသိဟန်ဆောင်ကာ ဦးသာ ရင်၏စကားကို တခြားသို့လွှဲပစ်ကာ တောရွာများ၏ နိမ့်ကျလှသည့် အခြေအနေကိုသာ ပြောပြနေခဲ့၏။ လမ္ပ နှစ်ကူးခဲ့ကာ နောက်ဆုံးတွင် လှည့်ပတ်သွယ်ဝိုက်မှုများ ပပျောက်ကာ မျက်နှာ ဖုံးချွတ်ချိန်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

“ငါ့သမီးကို လိုချင်ရင် . . . ရန်ကုန်မှာ နေရမယ် . . . ငါဆေးတိုက် ဖွင့်ပေးမယ် . . . ဆေးတိုက်အတွက် ကုန်ကျမယ် စရိတ်တွေကို ငါစိုက်ထုတ်ပေးမယ် . . . အခြေတည်ပေးမယ် . . . ငါ့သမီးနဲ့လည်း ပေးစားမယ် . . . တောကြိုအုံကြားကို ပြန်ချင်ရင်တော့ ငါ့သမီးနားကိုတောင် လာမသိရဘူး . . . ’စသည့် အဓိပ္ပာယ်များပါသည့် စကားလုံးများကို ဦးသာရင်သည် အဖန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုလေတော့သည်။

ဦးသာရင်နှင့် ခင်မေလတ်တို့ ဖန်တည်းပေးအပ်သော လောကအပေါ်လွှာ ပကာသန ငွေဂုဏ်တို့အကြားတွင် ပျော်ပါးမွေ့လျော်ရမည်လော . . . အနှစ်နှစ်အလလက အုတ်မြစ်ချခဲ့သည့် မိဋ္ဌာန်ချက်နောက်သို့ လိုက်ရမည်လော . . .

‘ဘယ်လိုလဲ . . . ကိုသက်ပန် . . . ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသလဲ . . . ဖေဖေစကားကို နားထောင်မှာလား . . . ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်မှာလား . . . ’

စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မူသလိုလိုနှင့် ငြီးလိုက်သော ခင်မေလတ်၏ စကားသံကြောင့် ကိုသက်ပန်သည် ပြာပြာသလဲ ဖြစ်

သွားပြီးမှ ဆိုကြပ်နေသည့် လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်လေသည်။

‘နှစ်နဲ့ချီပြီး ရင်းနှီးလာခဲ့တဲ့ လမ်းစဉ်ကိုတော့ မဖျက်နိုင်ဘူး ခင်လေး. . . ကိုဟာ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ငယ်ငယ်လေးက ကြိုးစားခဲ့တယ်. . . ဆည်းပူးခဲ့တယ်. . . လူငယ်ဘာဝပျော်ပါးချိန်မှာတောင် ပျော်ပျော်ပါးပါး မနေခဲ့ဘူး. . . မိန်းကလေးတွေများစွာနဲ့ တွေ့ခဲ့ပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ရဲ့ ဆူးညှောင့်ခလုပ် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ရှောင်ခဲ့တယ်. . . ‘ငါ၏ရည်ရွယ်ချက်မှတစ်ပါး ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာသည် လုံးဝမရှိပြီ’ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖြေခဲ့တယ်. . . ဒီလိုနဲ့ နေခဲ့ရာက ခင်လေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်. . . စမြင်တဲ့နေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့တယ်. . . တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုချစ်လာခဲ့တယ်. . . ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး. . . ဒါဟာ ခင်လေးကို ချစ်လွန်းလို့. . . ချစ်လွန်းလို့. . . ခင်လေးနဲ့ ကွဲသွားပေမဲ့ ခင်လေးကိုတော့ မမုန်းဘူး. . . ’

‘တော်ပါတော့ ကိုသက်ရယ်. . . ကိုသက်ဟာ ခင်လတ်ကို တကယ်မချစ်လို့ မလိုက်လျောတာပေါ့။ ချွင်းချက်မရှိတဲ့အချစ်နဲ့သာ ချစ်ရိုးမှန်ရင် ခင်လတ်ရဲ့အလိုကို ဘာမလိုက်လျောနိုင်စရာရှိသလဲပြောစမ်းပါဦး. . . သွားပါ- ခင်လတ်ထက်ချစ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နောက်ကိုသာ လိုက်သွားပါတော့။ ခင်လတ်ဆီကို မလာပါနဲ့တော့. . . ’

ခင်မေလတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထမီကို စွန်တောင်မကာ ကိုသက်ပန်၏အပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ ကိုသက်ပန်သည် အံ့အားသင့်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အချိန်အတန်ကြာအောင် စောင့်နေမိသော်လည်း ခင်မေလတ်ကား ပြန်၍

ထွက်မလာတော့။ အချစ်ကြီးခဲ့၍ အမျက်ကြီးမျက်ချေပြီ တကား. . .

ကိုသက်ပန်အပေါ်တွင် ခင်မေလတ် ဒေါသထားမည် ဆိုကလည်း ထားနိုင်လောက်ပါပေသည်။ အစစအရာရာတွင် ကိုယ်ကသာလျှင် ကိုယ့်ချစ်သူ၏ အချစ်ဆုံး အလိုလိုက်ဆုံး တန်ဖိုးအထားဆုံးဟု အထင်ခံလိုသည့် မိန်းမတို့၏သဘာဝကို ခင်မေလတ် မလွန်ဆန်နိုင်။

ကိုသက်ပန်သာလျှင် သံမဏိပမာ ခိုင်မာလှသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် အချစ်စည်းစိမ် ဂုဏ်ပကာသနတို့ကို မနင်းရက်ရက် နင်းရက်ရက်ဖြင့် နင်းချေခဲ့ရချေပြီ။ ထိုအချိန်အတွင်းပင် သူ၏ အသဲနှလုံးတို့သည်လည်း မွေ့မွေ့ကြေခဲ့လေသည်။

ခင်မေလတ်တို့အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လင့်ကစား သူ၏ ဝိညာဉ်မှာ ခင်မေလတ်၏အနားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ထင်မိခဲ့၏။ မိမိအပေါ်တွင် အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရှာသည့် ခင်မေလတ် သူချစ်သောအချစ်မှာ ချစ်သူအတွက်နှင့် ပတ်သက်လာပါက ကိုယ်ကသာလျှင် အနစ်နာခံမည်ဆိုသည့် အချစ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အလိုကိုသာ လိုက်လျောစေလိုသည့် အချစ်ပေတကား။ ချစ်ချင်းတူပါလျက်နှင့် အယူအဆ တန်ဖိုး သတ်မှတ်ပုံချင်း ကွာသဖြင့် အကွဲကြီး ကွဲကြရချေပြီ။

စဉ်းစားလိုက်ပါဦးတော့-ခင်လေးရယ်. . . မင်း တန်ဖိုးထားတဲ့ ဂုဏ်ပကာသန လောကစည်းစိမ်တွေနဲ့ ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြံစည်ခဲ့တဲ့ ဓိဋ္ဌာန်ချက်တွေဟာ ဘယ်ဟာက လောကရဲ့ အကျိုးကို သည်ပိုးနိုင်မလဲဆိုတာကိုများ စဉ်းစားပါဦးတော့ကွယ်. . .

သို့နှင့်ပင်-ကိုသက်ပန် တောသို့ပြန်၍ ဆေးတိုက်ဖွင့်ရန် စီမံနေချိန်၌ ခင်မေလတ်တစ်ယောက် မြို့အုပ်လောင်း တစ်ဦးနှင့် စေ့စပ်ပြီးကြောင်း ကြော်ငြာကို ဖတ်ရလေတော့သည်။

‘ရက်စက်ပါတီခင်လေးရယ်. . . ကိုလုပ်ငန်းကလေး ဖြစ်မဖြစ်ကိုတောင် စောင့်မကြည့်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လှချေရဲ့လားကွယ်’

ကိုသက်ပန်ကား ဤသို့ ညီးညူရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်တော့ပြီ။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင်လည်း တမီးငြိမ်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ်ကိုသာ တွင်တွင်ကြီးလုပ်ရန် ရှိတော့သည်ဟု ယူဆကာ လုပ်ငန်းကို စတင်လေတော့သည်။

တွေးထင်ကြံစည်ချက်များသည် အများအားဖြင့် တကယ့်လက်တွေ့တွင် ထင်သလို မဖြစ်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်လေသည်။ အနှစ်နှစ် အလလ ကြံဆဆည်းပူးလာသည့် ကိုသက်ပန်၏လုပ်ငန်းကား စတင်ကြံဆောင်ခဲ့ရလင့်ကစား ထင်သလောက် မလွယ်ကူလှပေ။ ရွာသူရွာသားများ၏ ဗဟုသုတနည်းပါးမှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွင် အမြင်မကျယ်မှု၊ တန်ဖိုးမသိတတ်မှုများအား ကိုသက်ပန်သည် သည်းခံနိုင်သမျှ သည်းခံကာ ပြုပြင်နိုင်သမျှ ပြုပြင်၍ ဆက်ဆံခဲ့ရှာလေသည်။

သို့သော် ကံတရားသည် ဤသို့ သတ္တဝါတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ရှေ့ရှုဆောင်ရွက်လေ့ရှိသူများအား မျက်နှာသာ မပေးတတ်ပေရာ ကိုသက်ပန်၏ လုပ်ငန်းမှာ ထင်သလောက် ခရီးမရောက်ရှာပေ။ ကိုသက်ပန်၏ အရည်အချင်းနှင့် ကိုသက်ပန်

ရောက်နေသည့်အရပ်မှာ စပ်ဟပ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လေရာ ကိုသက်ပန်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြံရပြန်လေတော့သည်။ ထိုအကြံကား ထိုရွာတွင် ရုတ်တရက် အရေးတကြီး ကိစ္စများ သာမန်ရောဂါများကို ကုနိုင်သည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ခေါ်ကာ လစာနှင့်တကွ ဆေးတိုက်တွင် ထားခဲ့ပြီး သူ ကိုယ်တိုင်က မူ ရွာနှင့် အနီးဆုံး တောမြို့ပေါ်တွင် ဆေးတိုက်ဖွင့်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤမျှ မြို့နှင့်ဝေးလှသည့် ကျေးလက်တွင် နေထိုင်ကာ လုပ်ကိုင်စားသောက်မည့်ဆရာဝန်ကို ရှာရသည့် ကိစ္စမှာ လည်း လွယ်ကူသည့် ကိစ္စမဟုတ်လေရာ ကိုသက်ပန်သာလျှင် ရွာနှင့်မြို့ ကူးကာ ချာချာလည်လျက် ရှိခဲ့လေသည်။

× × ×

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ခင်မေလတ်နဲ့ လွဲခဲ့ရတဲ့နေ့ကစပြီး ငါ့ဘဝဟာ... နေမင်းကြီး ကွယ်ခဲ့တာနဲ့ ဘာမှ မခြားဘူး။ မှောင်အတိ ကျခဲ့တယ်... ပင်ပမ်းခဲ့တယ်... နွမ်းလျခဲ့တယ်...’

ကိုသက်ပန်သည် တွေးရင်း၊ တွေးရင်း၊ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိပြန်လေ၏။

တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလွဲလာသည့် ခေတ်နှင့်အညီ ကိုသက်ပန်တို့၏ ရွာကလေးမှာလည်း တစ်နေ့တခြား သာယာစိုပြေ၍ လာခဲ့လေ၏။ ရပ်ကွက်တွင်လည်း မသေသင့်ဘဲနှင့် သေရသည့် မသာဟူ၍ မရှိတော့။ ကံအားလျော်စွာဆိုသကဲ့သို့ပင် ရွာထဲမှ ဆေးဘက်တွင် ဝါသနာပါကာ မြို့ပေါ်ရှိကျောင်းတွင် ပညာသင်ခဲ့ပြီး ဆေးကျောင်းသို့ ဆက်မသွားနိုင်သူ လူငယ်တစ်

ဦးအား ကိုယ်တိုင်စရိတ် အကုန်အကျခံကာ အယ်လ်-အမ်-ပီ ဆရာဝန်အတတ်ကို သင်စေခဲ့၏။

ကိုသက်ပန်၏အဖို့တွင် အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည်မှာ တွေးနေစရာမလိုဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေလေတော့ သည်။ ကိုသက်ပန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မစဉ်းစားလိုတော့ ပထမ တွင် ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အဆုံးမတိုင်သေးဟု နေခဲ့၏။ ထိုမှ ရည် မှန်းချက် ပြည့်ဝကာ မိမိကိုယ်တိုင် မြို့ပေါ်တွင် ထင်ရှားသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း အိမ်ထောင် ဘက်ကို ရှာဖွေရန် မစဉ်းစားအား. . .

မိမိ ပညာစွမ်းကြောင့် မရဏာလက်တွင်းမှ လွတ်ကင်း ကာ လူကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်သွားသူများကို မြင်ရုံနှင့်ပင် မိမိ၏ အသည်းနှလုံးဝေဒနာကို မေ့စေ၏။ ရောဂါနှိပ်စက်သဖြင့် အသက်သေလုနီးနီး ခံစားရသည့် ဝေဒနာသည်တို့ကို မြင်ရုံနှင့် လည်း မိမိ၏ အသည်းနှလုံးဝေဒနာမှာ ပြောပလောက်သည့် အရာဟူ၍ပင် မထင်မှတ်ခဲ့။ တကယ့်အချစ်ဆိုသည်မှာ. . . ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်အပေါ်တွင် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေး ချယ်မှပင် ချစ်ရတော့မည်လော. . . သစ်ပင် ပန်းမာလ်စသည့် သဘာဝအရာဝတ္ထုများနှင့် ကလေးငယ် အဖို့အို အမယ်အို ဝေဒ နာသည်နှင့် တိရစ္ဆာန်များသည်လည်း ချစ်စရာအနေဖြင့်ထား၍ မချစ်နိုင်တော့ပြီလော. . . ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ကို ချစ်မှ အချစ် စစ်လော. . . အချစ်ကိစ္စတွင် လိင်ကိစ္စမပါဘဲ မပြီးရော့သ လော. . .

ကိုသက်ပန်သည် သူ၏ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ထားသည့်

အချစ်စိတ်ကိုပင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပွားများခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း. . . မြို့အုပ် ဦးတောက်ထိန်၏သမီး မာဂရက်ထိန်လာ၍ ရိသဲ့သဲ့လုပ်ကာ ကနွဲ့ကယလုပ်ခဲ့စဉ်က လည်း ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသလို နေခဲ့လေ၏။

သမီးချော လေးယောက်ပိုင်ရှင် သူဌေးကတော် မုဆိုးမ ဒေါ်မူအေးက သမက်ဖမ်းခဲ့စဉ်ကလည်း လောကီရေးရာတွင် စိတ်မဝင်စားသည့် ရဟန္တာပမာ ဣန္ဒြေရစ္စာဖြင့် နေခဲ့၏။

မြေပိုင်ရှင် အပျိုကြီး မသန်းဦးက ခဏခဏလေနာထ သည်ဟုဆိုကာ ညအချိန်မတော် ဆရာဝန်ကိုခေါ်၍ ဣသိ သိင်္ဂီ ဇာတ်ခင်းခဲ့စဉ်ကလည်း ဣသိ သိင်္ဂီရသေ့လှကို သတိမရနိုင်ဘဲ ဒုက္ခပေးလှသည့် အပျိုကြီးအား ဆားခါးနှင့် ဆုံးမခဲ့၏။

အရွယ်တော်နုဖတ်ဖတ်နှင့် တစ်ခုလပ်မစိန်ပွဲစား မယဉ် ကျေးကလည်း သူ၏ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ရောဂါမှာ ဆရာမှမကု လျှင် ခုမကြာခန္ဓာစဲ၍ သေပွဲဝင်ရတော့မည်ဟုဆိုကာ ဆရာ့ကို သာ နာရီမလပ် ဆည်းကပ်မှီဝဲလိုကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်ချက် တို့ကိုလည်း ခေါင်းမရှုပ်စေရဘဲ ရှင်းသွားအောင် ဖန်တည်းခဲ့၏။

တစ်နှစ်-နှစ်နှစ်-သုံးနှစ်-လေးနှစ်မှ. . . တရွေ့ရွေ့နှင့် ယခုဆိုလျှင် ဆယ်နှစ်ပင် တိုင်ချေပြီ။

ထိုမျှသော ကာလအတွင်းဝယ်. . . တစ်ခါတရံတွင် သဘောချင်းတူမျှမည်ဟု ထင်မှတ်ရသည့် မိန်းမပျိုများကို တွေ့ခဲ့ ရသော်လည်း တကယ်တန်းကျလာသည့်အခါတွင်ကား ရေရှည် မသုံးနိုင်သည့် အချက်များကို တွေ့လာရပြန်၏။

အချို့မှာမူ. . . ခပ်ခွာခွာ ဆက်ဆန်စဉ်အခါတွင်သာ

တော်သလိုလိုရှိသော်လည်း နီးနီးစပ်စပ် ပေါင်းလာသည့်အခါ တွင်ကား နန်းဇာတိကို သူ့ သဏ္ဍာန်မှာ ဟန်ဆောင်၍မရ အောင် ပေါ်လာကြ၏။

သည်အတိုင်းဆိုပါက ကိုသက်ပန်၏ဘဝကား မမြင့်လေး မှတ်ချက်ချသွားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ချေပြီလား. . .

အချစ်သည် တစ်ခါက အသည်းနှလုံး ပြုတ်လုမတတ် ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ချစ်ခဲ့သော်လည်း တစ်နေ့တွင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်လာရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပေနည်း. . .

အချစ်. . . အချစ်. . . ဟု ဟစ်အော် ကြွေးကျော်ကာ မိမိတို့၏ ရရှိသင့်သည့်အခွင့်အရေး မိမိလုပ်ငန်းစဉ်ရည်မှန်းချက်တို့ကို ပျက်ပျက်စီးစီး အရေးမထားဘဲ နေပြမှသာလျှင် အချစ်၏ ဒီဂရီကို ဖော်ပြရာ ပြယုဂ်ဖြစ်လေရော့သလား. . .

ကိုသက်ပန်အဖို့တွင် ဤပြဿနာများကို ယနေ့တိုင် မရှင်းနိုင်ခဲ့။ ဘယ်နံရောအခါတွင်မှ ရှင်းလာလိမ့်မည် မသိ။ သို့ရာတွင် ကိုသက်ပန်သည် သူ၏ဘဝကို ပြန်လည်စဉ်းစားပြီးသည့် အဆုံး၌ လေးဆေးသည့် စကားလုံးများဖြင့် နိဂုံးချုပ်လေသည်။

“မေးပါရစေဦးတော့. . . မမြင့်လေးရယ်. . . အခု တလက်လက် တောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကြယ်တွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ လင်းတယ်ဆိုပေမဲ့. . . နေမင်းကြီးလို မလင်းနိုင်တဲ့ အတူတူ သူတို့ရဲ့ အရောင်အဝါကို အားမကိုးဘဲ အခုလို မှောင်ထဲမှာ နေနေရတာက မကောင်းဘူးလားဗျာ. . . ’

ဣတ္ထိယ

မိန်းမတစ်ယောက်သည် ယောက်ျားများ၏စွဲလန်းခြင်းကို ခံရပါက၊ သူ့တွင် တဏှာရာဂနှင့် ပတ်သက်သည့် ညှို့ဓာတ် ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မိန်းမတစ်ယောက်သည် မိန်းမများ၏ စွဲလန်းခြင်းကို ခံရပါက၊ သူ့တွင် ဟန်အမူအရာကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မိန်းမတစ်ယောက်သည် မိန်းမရော-ယောက်ျားပါ စွဲလန်းခြင်းကို ခံရပါက၊ တကယ်ပင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။

(စပိန်-ပညာရှိ-ဘောလ်တာဆာ-ဂရေစီယန်)

* * * * *

ဖို-နာ -ချိ

သင်းချိုင်း-မြေပုံနှင့် အိမ်သာတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကွဲပြားခြင်းမရှိ၊ အတူတူချည်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ထိုနေရာ နှစ်ခုသို့ သွားချိန်ကြပြီ. . . ဟု ဆိုက မုချသွားရမည် ဖြစ်သတည်း။